

EL CONVIDAT

URBANITAT: HA DE MILLORAR

Ja fa tres dies del sopar, però encara dura la ressaca. A Salvador Illa se'l veu desconcertat, inquiet, com el jove província que és.

Jo volia ser monjo, em diu de bones a primeres.

Tenia vocació?

No gaire, però com que no podia anar a la universitat perquè els altres s'enfotien de les meves gafes, vaig pensar que dins d'un convent podria estudiar més tranquil, història de l'art.

Així que li agrada la història?

No, ni l'art tampoc, però era una manera de poder viatjar quan sortís del convent per crisi vocacional.

I si el que volia era veure món, per què no es feia viatjant de comerç, és més directe?

No respon. Veient tantes giragoneses no m'estranya que acabés de polític.

Jo sóc municipalista... el treball de proximitat, fer el bé als veïns de sempre, a la família de sempre... Això em ve gran.

Encara no obres la boca que tothom se't llença a sobre. La de ximpleries que podies dir al poble i la gent ni se'n adonava... I a més podia atendre l'hort, que tampoc m'agrada però es molt saludable.

Perdoni però he de preguntar-li, què me'n diu del sopar.

Jo vaig marxar després del pica-pica.

Havia de donar exemple... La cosa pública si te l'ha prens seriosament és molt dura perquè sempre has d'estar a l'alçada.

Del betum...

Vostè rigui però jo em vaig perdre un sopar que tenia pagat, només per senyalar al camí recte a la població. Quin ministre es perd un sopar pagat?

LA KINTA FORKA

BARÇA, BARÇA, BAAAAARÇA!

Ho sap tothom i és profecia: El Barça és més que un club. En realitat el Barça és el filial de la Generalitat. No té President, necessita peles a carretades, bloqueja jutjats amb demandes, la oposició és contínua i dividida, no sap quan farà eleccions, la plantilla flaqueja i el soci està empenyat. Tot normal.

El problema és la premsa que necessitada de notícies, mal interpreta, denuncia, inventa i ataca ambdues institucions.

Josep Mª Bertomeu, per exemple, és un honrat empresari i bon amic que assumeix per imperatius legals al seu company Sandro Rossell, com va fer Torra substituïnt a Puigdemont i com ara ha fet el Sr Aragonés agafant el càrrec de Torra.

Cap d'aquests Presidents volien ser Presidents. Ho han fet per responsabilitat amb el país. Els tres van iniciar el seu mandat amb humilitat franciscana. I els tres han complert les promeses fetes en veu baixa.

Cert que el Sr Bertomeu, com els seus col·legues presidents, s'ha anat creixent amb el temps i que l'inicial pudor ha donat pas a una moderada prepotència, però això, apart de ser natural, és bo per les institucions. Amb feblesa només s'hi arriba a l'Hospital. És bo tenir defenses i saber-les utilitzar i si pel camí deixes alguna víctima, doncs que vols fer-hi, els morts per foc amic sempre han existit i també contribueixen a la victòria final.

És veritat que les bones intencions inicials topen amb la crua realitat i la mútua confiança que s'ha establert inicialment entre votant o soci i entitat, va minvant poc a poc. Però és

això incapacitat presidencial? No senyors d'això se'n diu LA VIDA.

Sé, de bona tinta, els mals de cap que el pobre Sr Bertomeu ha tingut des que va sentir-se obligat a ser President i els que té ara per haver deixat de ser-ho. I què vol la premsa? Presidents de pedra? Homes sense sentiments? Els sentiments són importants, senyors.

No voldria que ningú em tingués per presidencialista, de cap manera, a mi m'agraden les cooperatives, però siguem sincers. A cada poble tenen la seva cooperativa i a les quatre gotes se'ls esconya la collita. I el camp del Barça no és un camp de patates, senyors que el tenim molt ben cuidat.

I tampoc accepto que ara, qualsevol periodista digui que formo part de la família Bertomeu, fals! A no ser una sorpresa major.

O sigui, que visca els presidents de Catalunya i del Barça.